

Afdelingslederens beretning 2018

Forandring fryder – siger man! ...og der har sandelig været meget at fryde sig over det seneste år!

Lige inden juleferien 2017, var personalet i NaturMusen samlet for at ønske hinanden god jul. I den forbindelse prøvede jeg at liste op hvad der var sket i løbet af året. 2017 *havde* virkelig været et hektisk år med mange nye mennesker i huset, sygemeldinger og barsel. Hvis jeg endnu en gang skal se et år tilbage er listen bestemt ikke blevet kortere. Jeg nævner i flæng.

April: Bolette delvist tilbage efter sygemeldingen, Samira starter i praktik i SFO'en

Maj: Børnehaven når for første gang (i nyere tid) 34 børn

Juni: Simon forlader SFO'en, Kathrine ansættes i vuggestuen, Tina starter i virksomhedspraktik i børnehaven

Juli: Emma L siger farvel til NaturMusen

August: Annedorte sygemeldes, Jette ansættes, vuggestuen når for første gang 10 børn.

September: Sofie starter som tilkaldevikar

Oktober: Inge sygemeldes

November: Annedorte får en lille pige

December: Bolette sygemeldes

Januar: Jakob stopper i børnehaven og Patrick ansættes som ny medhjælper, Bolette opsiges i sin stilling.

Februar: Nancy starter i virksomhedspraktik i børnehaven, Bettina ansættes som støttepædagog.

Marts: Linda ansættes som støttepædagog. Johanne, som er pædagogstuderende starter i praktik.

...og i denne uge er Maria startet som ny medhjælper i vuggestuen.

I alt dette virvar kunne man blive bekymret for om børnene blev glemt, men jeg kan forsikre alle for, at personalet i NaturMusen har arbejdet professionelt og fagligt dygtigt, således at fokuset på det enkelte barn aldrig tabes.

Og netop fagligheden skal altid være i fokus i det daglige arbejde med børnene. Når aktiviteter planlægges, sker det altid med udgangspunkt i børnegruppen og den enkeltes behov.

Vi prioriterer stadig Natur og udelivet højt. Men vi tager ikke bare i skoven for at få et afbræk i hverdagen. Men fordi at der netop i skoven, er så mange muligheder for udvikling, som ikke findes

hjemme på legepladsen. Hvis de voksne er nysgerrige på, hvad der sker i skovbunden, i trætoppen eller i kroppen, når man har gået en lang tur, vækkes børnenes nysgerrighed helt af sig selv. Det at være nysgerrig og at undres fordre læring og udvikling.

Men hvis vi konstant bryder aktiviteter med børn ned i enkeldele, og fokusere på det, der skal skabe læring, glemmer vi noget helt essentielt ved at være barn, nemlig sanseligheden og det at glemme sig selv. I vores travle voksenliv ynder vi at sætte alt i system, planlægge og begrunde handlinger rationelt. Det gør børn ikke! Hvorfor skal børn eksempelvis vade rundt i vand og mudder? Ja, det kan jo begrundes at børnene stifter bekendtskab med et materiale – hvordan føles mudder, er det koldt, er det varmt, hvordan lugter det og så videre. Men mudderhullet som vi har på legepladsen er også et sted, hvor børn har lov at bare være, uden at skulle noget bestemt og uden at skulle guides af voksne for at opnå læring. Det er bla.a. i denne og lignende lege at børn får mulighed for at glemme sig selv. En tilstand som hjernen har brug for og som vi voksne næsten har glemt.

Det at lege med bla.a. mudder står i skærende kontrast til vores digitale hverdag. Så snart vi voksne har en pause fra det ene eller andet: Står og venter på bussen, sidder på kanten af sandkassen, mens børnene leger eller lige inden man skal sove, sidder mobiltelefonen som limet fast på hånden og man stirrer formålsløst ned på skærmen. En kultur som sniger sig længere og længere ned i barndommen.

Vi har valgt at sige nej til iPads og lignende i vuggestuen og børnehaven. Vi tør godt at "gå glip" af noget, der ellers af mange institutioner prioriteres. I stedet for at lade os overbevise om, at vi altid skal følge strømmen og den teknologiske udvikling, vil vi hellere være kritiske, stoppe op og overveje om det nu også er den vej vi vil gå. Det vigtige, der skal læres i barndommen, kommer ikke fra en lille trykfølsom lcd-skærm. Men derimod at kunne begå sig i fællesskabet. Det er den lærdom, der skal danne grobund for hele ens voksenliv. Uden at kunne indgå i fællesskaber, bliver livet meget svært og ensomt.

På forældremødet i januar, blev der talt rigtig meget om børns sprogbrug og måden hvorpå børn tiltaler hinanden.

Det blev blandt andet fremhævet at vi voksne er forbilleder for børns sprogbrug. Der var mange meninger om sprogbrug, men der var alligevel stor enighed om, hvordan børn burde tale sammen.

Forleden dag var jeg i en butik, hvor jeg overhørte dele af en samtale mellem en familie. Lillebror har angiveligt drillet storesøster, som går med krykker. Hun prikker til moren med krykken og siger at det gjorde sku fucking ondt det lillebroren gjorde. Moren svarer igen med at næsten råbe: Lad dog være med at slå! Det gør sku da pisse nas! Faderen bryder ind og taler endnu højere: Nu holder i fandeme kæft. Hvorefter alle fortsætter deres forehavende.

Denne situation gav mig anledning til igen at reflektere over, hvor stor betydning det har for vores måde at omgås hinanden, at vi taler pænt til hinanden. En disciplin, der ikke kommer af sig selv, men læres i samspillet med ens forældre og de øvrige nøglepersoner i barnets liv. Hvis vi skal give børn de bedste forudsætninger for at udvikle sig socialt, må vi hjælpe dem til at finde de mest hensigtsmæssige måder at være sammen på. Dette er en opgave, der langt hen ad vejen ligger hos forældrene, men i det store fællesskab, der er i NaturMusen og i Grønbjerg friskole generelt, arbejdes der hver dag med at hjælpe børnene til at kunne begå sig socialt.

Musikken har en vigtig plads i både vuggestuen og børnehaven. Når vi synger, danser eller laver yoga, får børnene mulighed for at glemme sig selv og bare være.

Professor Svend Brinkmann, som en del af personalet var inde at høre i Vildbjerg tidligere på året, påpeger at vi ikke skal begrunde alting. Hvorfor skal det at synge, begrundes til at være et middel til noget andet. Nogle gange synger vi bare for at synge. Det giver livet indhold, glæde, livskraft og vitalitet.

I vuggestuen har musikken en central plads. Hver dag bliver der sunget og leget med rim og remser som en del af de daglige ritualer. Når en sang eller en remse sættes i gang, lyser selv de mindste børn op og forsøger at være med til at lave fagterne. Også resten af dagen, synges og spilles der. Jo rytmen er i kroppen.

Når jeg nu er ved vuggestuen, har den som bekendt været genstand for megen fokus det seneste halve år. Prognosen talte sit tydelige sprog. NaturMusen er et attraktivt sted at gå i vuggestue. Da vi dengang så fremad, kunne der i løbet af 2018 blive 16 –17 - 18 ja måske endda 20 vuggestuebørn. Dette gav anledning til at tænke nye tanker. Bestyrelsen besluttede, at vi ikke vil sige nej til nye børn i vuggestuen. De er trods alt første led i fødekæden til skolen og derfor en vigtig investering i fremtiden. Medierne blev interesserede, da de hørte om vores succes. DR radio

midt vest ville gerne hører mere om, hvorfor udviklingen går i den retning den går i NaturMusen. De ville gerne høre om hvilken betydning det har for institutionens fremtid.

Personalet og ledelsen gik i gang med at tænke i løsninger, for at kunne rumme de mange ekstra børn i vuggestuen. Mange muligheder blev drøftet, og en løsning der hedder at udvide vuggestuen med en småbørnsgruppe bestående af de ældste fra vuggestuen og nogle af de yngste i børnehaven, blev løsningen. Småbørnsgruppen skal have til huse i nuværende børnehave, hvilket afstedkommer at børnehaven må indtage glassalen og nuværende SFO som deres basislokaler og SFO'en så må rykke ind i lokalet som lige nu huser 4. klasse.

Men som det er med små institutioner, kan selv meget små udsving pludselig have store konsekvenser. Et par børn der flytter og en enkelt, der springer fra, gør at vi igen må tænke nye tanker. Foreløbig er planen som skitseret, men den økonomiske side af sagen, må hele tiden justeres. Skal vi ansætte eller skal vi ikke.

Fra august glæder vi os dog til at tage imod tre nye små, der sender børnetallet i vuggestuen op på 14 børn.

Men også i børnehaven går det godt mht. til børnetallet. I løbet af efteråret når vi op på 28 børn, hvilket må siges at være ret flot så hurtigt efter vi har sagt farvel til 7 nye skolebørn.

Jo, forandringer fryder! Men som ansvarlig for vuggestuen og børnehaven, glæder det mig at have et kompetent personale, der også tør stå fast! Kæmpe for det, de tror på, og det der skaber størst værdi for både børn og forældre.

Se videoen [1 år i NaturMusen på 2 minutter!](#)

Klaus Wolff
Afdelingsleder
NaturMusen, Grønbjerg